

DROOMTIJD

In de loods waar ik deze winter werk aan een tweede leven van mijn boot heb ik twee burens. Hugo begon acht jaar geleden op een zestig vierkante meter kale betonvloer een catamaran te bouwen. “Komend voorjaar gaat ‘ie”, zegt hij met lichtjes in z’n ogen. Bart deed – op leeftijd gekomen – zijn architectenbureau van de hand, maar kon het conceptuele denken niet laten. Hij bouwt nu al zeven jaar aan een elf meter lang zeiljacht waaraan álles anders is.

Ik kan me geen betere burens wensen. De zooi van bouwmaterialen, gereedschap, notitieblokjes, raadselachtige schetsen en blikjes kunststoffen om hen heen getuigt van veel ervaring en die delen ze ruimhartig met een ander. Maar het meest heb ik aan hun ongebreidelde optimisme.

Ik had veertig uur nodig om een paar lagen van de ooit peperduur als supercoating verkochte, maar als rommel ontmaskerde siliconentroep Neosil van het onderwaterschip af te krabben. Nu ben ik halverwege een traject van dertig uur schuren van wat daaronder vandaan komt. En telkens als ik even pauzeer om mijn verkrampte schouders en nek wat rust te gunnen, hoor ik hen rustig maar gestaag bouwen. Bart vult zijn maagdelijk witte Dutch-designinterieur met de klanken van Classic FM. Hugo zingt zelf, bij voorkeur Keltische melodieën en oude *feel-good songs*, zoals ‘*Home on the range*’. Zij laden de loods op met energie en draadloos tap ik daar het nodige van af. Wat houdt hen gaande? Ze hebben een droom. Bart ziet zijn boot als deel van een groter project. Hij zegt pas helemaal klaar te zijn als hij via de noordelijke route, boven de depressies langs, Amerika heeft bereikt. Hij weet nog niet hoe het dan verder gaat en waar hij uiteindelijk uitkomt, maar als hij in Boston de zeilen strijkt, is het af. Terwijl hij het zegt, zie ik hem aarzelen. Hij denkt nog over een missie voor onderweg, want alleen maar varen is niet genoeg. Kijk, dat maakt zijn droom puur, want wat is een droom anders dan het avontuur van een ongeremde vrije geest die zich niet laat vangen tussen een rationeel begin- en eindpunt?

De droom van Hugo daalde neer over hem en zijn vroegere multihull toen er kleinkinderen aan boord

kwamen. De boot was groot genoeg, maar de indeling deugde niet meer. Hij zag in een Amerikaans tijdschrift een ontwerp dat hem bijzonder aanstond, vond ergens in Engeland iemand die een paar weken zo’n boot aan hem wilde verhuren en wist daarna dat zijn droom goed was. Hij ging aan het werk.

Wat is eigenlijk mijn droom? Ik vraag me dat af terwijl ik het twintigste schuurschijfje korrel veertig vervang. Ik heb er niet één, het zijn er te veel. Nog één keer meewaaien met de passaat. Zon, maan, sterren, wind, schuimende golven en ook boot en ikzelf: een alles-in-één niet te stuiten beweging van oost naar west. Of eindelijk tijd maken om een lang, laat najaar ononderbroken door te kunnen brengen in de verstilde natuur van de Zuid-Hollandse en Zeeuwse Delta. Altijd ver kijken in alle richtingen. Zout buiswater, elke druppel een ijskoude naald in je gezicht. Vlamdend riet in een gouden namiddagzon. Vinnige buien die me het zicht ontnemen. Ankeren in de Krabbenkreek, kacheltje aan en

**Wat is eigenlijk mijn droom?
Ik heb er niet één,
het zijn er te veel**

een stapel goede boeken bij de hand. ‘s Morgens de rijp op het dek. Niemand die dit verstoort.

Ik kruip onder de boot vandaan om even alle spieren te strekken, maar ben in gedachten aan het overwinteren in Ayamonte aan de Guadalquivir, de grensrivier tussen Spanje en Portugal. Drie verbruikte schuurschijfjes verder heb ik een zomer lang in de noordelijke Noordzee en Oostzee een estafettetocht geregeld voor alle zeilen-de familieleden. En dan zou ik ook nog...

Als het er te veel zijn, zitten dromen elkaar in de weg, maar we moeten ze wel koesteren. Het zijn onze meest creatieve momenten. De Aborigines zien het zo gek nog niet, dat alles wat ze hebben en zijn is voortgekomen uit de Droomtijd. Wat we met onze dromen doen, is aan onszelf. En als er niks van komt, zijn we het vaak zelf die de praktische bezwaren in de weg leggen. Ik wens iedere zeiler voor het nieuwe seizoen veel droomtijd. ●

ROB BIJNSDORP is journalist, communicatieadviseur en zwerver op en langs het water. De nieuwste ontwikkelingen in jachtontwerpen en navigatie-elektronica gaan aan hem voorbij. Maar des te meer gaat zijn aandacht uit naar de kwaliteit van het leven aan boord en naar de bijzonderheden van het water waarop we varen. Veel trouwe lezers van *Zeilen* zullen zich Robs vroegere reisverhalen herinneren, over verre kusten of de kreekjes van de Biesbosch. Rob is terug.